

תבררם מדינים ענל

א כשר לקרוא לכך "הקשר העיתונאי". כאשר נעצר רפי גינת לפני חודש, בחשד של עבירות שוחד, יצאה קליקת-עיתונאים שלמה להגן עליו ולתקוף את המישרה. רוב הכותבים היו חבריו, עובדה שאותה לא טרחו לציין בכתבותיהם.

ערך זילברמן, שהעבירות המיוחסות לו חמור רות, זכה מיד למיטריית-הגנה מאסיבית של קבוצת עיתונאים כלכליים. בירור קצר ולא מפתיע מגלה, שכל אותם עיתונאים, שהת- גייסו למשימה החשובה, צמחו ועברו תחת קורת-גג אחת בבית נלובס-מוניטין. מושג התברות, שהוא מושג ישראלי רב- חשיבות, מוכיח שוב את עוצמתו. עיתונאים, שלא כמו שופטים, לא רק שלא פוסלים עצמם מלדרו בפרשה הקשורה לחבר — הם מייד מתאגדים, וכגוף אחד יוצאים לקרב לטיהור

שמו. יהיו החשדות אשר יהיו. על חבר צריך להגן. לא משאירים חבר פצוע בשדה-הקרב. באותו שבוע שבו נעצר רוני זילברמן, פירסם עיתון הארץ בעמודו הראשון ידיעה תחת הכותרת "השר שחל תושאל עליידי הרשות-לניירות-ערך". רוח הידיעה מפנה אצבע מאשימה כנגד הרשות-לניירות-ערך ודרכי-עבודתה. אריה מינטקביץ, יו"ר ה"ר שות, מצטייר בידיעה כאדם שהפריע והתערב אישית במהלך התקין של החקירה.

ידיעה לגיטימית לכאורה — אלא שכל האירוע התרחש לפני שנה וחצי. יהודה שרוני, כתב הארץ החתום על הידיעה, נזכר לפתע באירוע בשבוע שבו התפוצצה פר- שת-זילברמן. שרוני, לא במפתיע, הוא כתב לשעבר של העיתון הכלכלי נלובס, שבו מפרסם היום רוני זילברמן טור קבוע. האם יש קשר בין עיתוי פירסום הידיעה לבין פרשת זילברמן?

שרוני: "מה פתאום? ידיעה על תישאול תמיד מעניינת, גם אם הוא נערך לפני כשנה וחצי".

דווקא באותו שבוע שבו עוצרת הרשות-לניירות-ערך את רוני זיל- ברמן?

שרוני: בדיעבד, אני שמח שזה פורסם

בכתבה בעיתון נלובס. "שוכח" ליכטמן את מישקעי-העבר. לעומת זאת, הוא מדגיש את חוסר-היעילות, ואולי השלומיאליות, של מחלקת-החקירות של הרשות-לניירות-ערך. עובדה המאפשרת להתייחס בחוסר-אמון גם לחקירה הנוכחית בעניינו של הברוקר זילברמן.

לא עובר יום, ובעיתון העיר התל-אביבי התפרסמה כתבת-ענק. הכותרת: "מינטקביץ עוצר את מי שהוא יכול". הכותרת היתה סטלה קוריוזית — ועכשיו אתם בטח לא מופתעים להיווכח שהיא עובדת לשעבר מבית נלובס-מוניטין. המקום שבו נפגשו שלושת גיבורי סיפורנו.

קוריוזית אינה מפרגנת לרשות ולמחל- קת-החקירות. היא קושרת את קובנט אל חקירתו של מיקי אלבין, ורומזת כי הרלפות של קובנט קשורות בצורה זו או אחרת להתאבדותו של אלבין.

עדיין לא גמרנו. אתם אולי לא קוראים את סעריב, אבל באותו יום שישי פירסם יואב יצחק, כתבו הכלכלי של העיתון, כתבה תחת הכותרת "על חוק ואתיקה במיקרה זילברמן". יצחק אומנם לא נוקט עמדה בעימות שבין זילברמן לבין הרשות, אך מנתח את הרילמות שלפניהן עומד עיתונאי כלכלי הכותב על

בית "מוניטין-גלובס" גידל הרבה עיתונאים כלכליים טובים. מה קורה כאשר אחד מהם נחשד בפלילים ונעצר? עיתונות במיטבה

שרית רום

ניירות-ערך. יואב יצחק, גם הוא כתב העיתון נלובס לשעבר, נזהר שלא לנקוט עמדה. שלא כמו בשלושת המיקרים הקודמים, אין בכתבתו התקפה על הרשות-לניירות-ערך. הוא רק מציין שאם יורשע זילברמן בדיון,

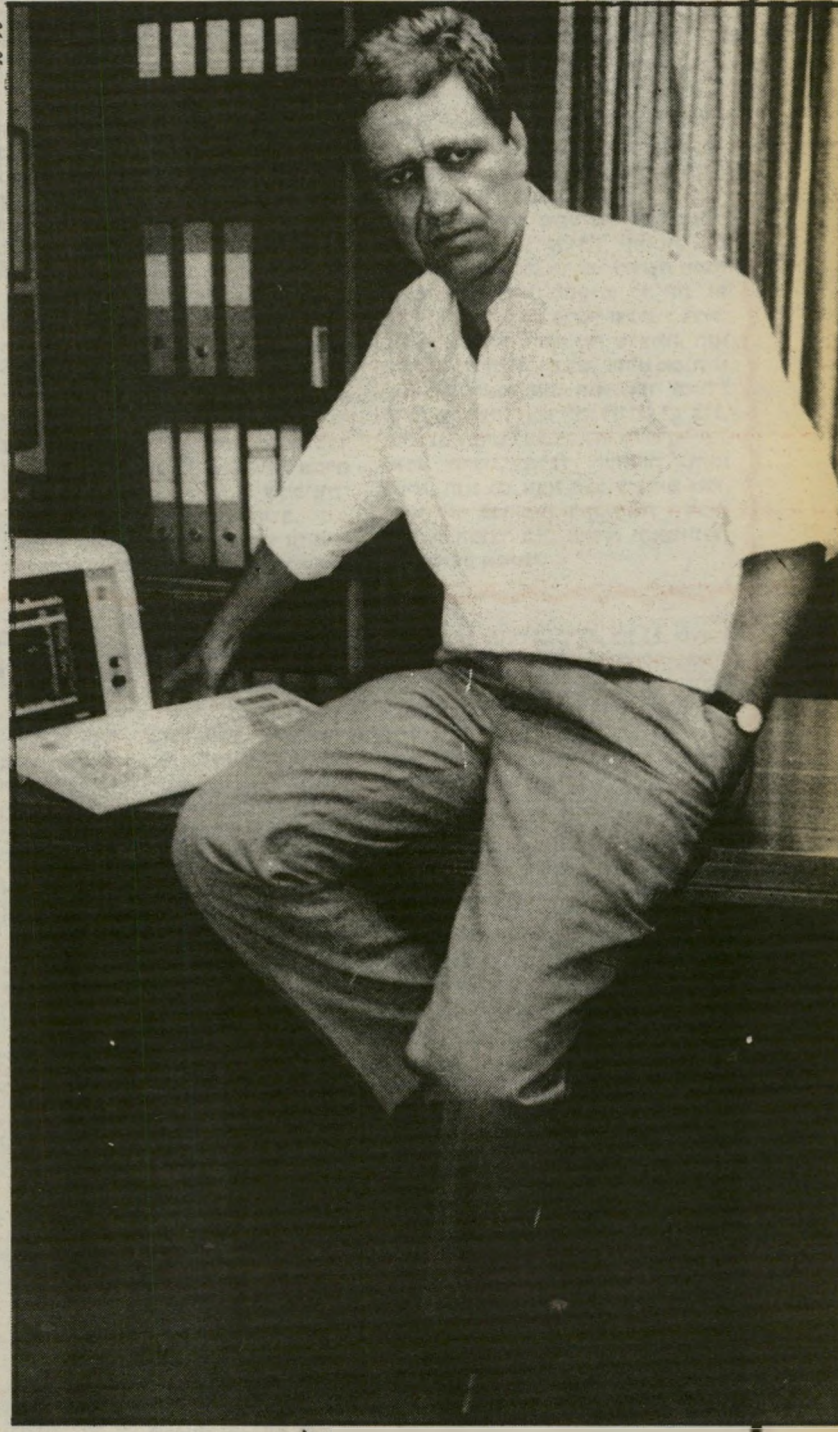
יו"ר מינטקביץ יואב יצחק, עמ' שמר בתישאלוק

באותו שבוע. זה נתן מימד חדש על אופן התישאלים של הרשות-לניירות-ערך ועל התנהגות יו"ר-הרשות.

באותו ערב של אותו היום שבו התפרסמה הידיעה בעיתון הארץ, פירסם הכתב משה ליכטמן בעיתון הכלכלי נלובס כתבה על כוחה של הרשות-לניירות-ערך. ליכטמן לא מתרגש מהעובדה שעיתונו כשל, לכאורה, בפירסום כתבותיו של זילברמן שבהן, לפי טענת הרשות, עירב אינטרסים אישיים. במא- מרו תוקף ליכטמן את עוצמתה של הרשות- לניירות-ערך ואת אריה מינטקביץ, היו"ר. את עיקר זעמו מפנה ליכטמן למחלקת- החקירות של הרשות, שבראשה עומד ראובן קובנט.

חיטוט קצר בארכיון מגלה שאין זו הפגי- שה הראשונה של ליכטמן עם החוקר ראובן קובנט. ב-1987 הואשם ליכטמן בניסיון לסחיטה ואיומים על ראובן קובנט, שהיה איש-חקירות בכיר ביחידה-הארצית-לחקי- רות-הונאה של מישרת-ישראל. על-פי כתבי-האישום, איים ליכטמן על קובנט שאם זה לא יספק לליכטמן מידע על חקירות של היחידה, יחשוף אותו כמרגלף קבוע לעיתונות בנושאים הקשורים בחקירות.

בית-המישפט המחוזי הרשיע את ליכטמן בסוף 1987.

טיט ענל

עיתונאי-ברוקר זילברמן לא עוזבים חבר פצוע בשדה